

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΕΚΕΤ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΜΑΝΤΗΛΙ

Διαβαίνει μεγάλο στρατιωτικόν απόσπασμα. Τί καλά ! Θ' άκού-
σομε την άγαπημένη μας στρατιωτική μουσική. Άλλά δυστυ-
χώς όχι ! Μόνον τόν τύμπανο, >άπου κίπου, ρυθμίζει τά βήματα
των στρατιωτών.

- Πού πάτε ;
- Κάτω στον κάμπο ;
- Για γυμνάσια !
- Όχι· θά δικάσθῃ ἡ ἴσως θά καταδικασθῃ ἕνας στρατιώτης
πού ἔκλεψε.
- Μὲ τί τιμωρία ;
- Ἴσως καί μὲ θάνατο. Σύμφωνα μὲ τοὺς στρατιωτικούς κα-
νονισμούς.

Αὐτὰ ἀποκρίθηεν ὁ λοχαγὸς μὲ μιὰ φωνή, ποῦ εἶχε τόσην ἔμ-
φραση, ὥστε μπορούσε κανεὶς μὲς' στὴν ἔμφραση αὐτὴ νὰ διακρίνῃ
τὴν ἀλύγιστη στρατιωτικὴ διαταγή, τὸ ἀδίκημα, τὴν ποιήν, τὴν δι-
καιοσύνη, μὰ καὶ τὴ φιλανθρωπία.

- Ἄν εἶσαι περιεργὸς ἔλα καὶ σὺ, εἶπεν ὁ λοχαγὸς στὸν νεό,
πού ἤθελε, στὴ φυσιογνωμία τοῦ καταδίκου, νὰ μπορέσῃ νὰ διαβάσῃ
τί εἶναι θάνατος.

Ἐπῆγαν στὴν ἄκρη τοῦ δίσκου. Ὁ λόγος ἐσχημάτισε τετράγωνο
καὶ οἱ ἰδιαιτέροι σακαναεῖς, πρὶν ἀπὸ κάθε διαδικασίαν, ἀνοίξαν
ἕνα λόκκον, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα ὀλιγόλογο καὶ στεγνὸν ἀξιο-
ματικόν. Τὸ ἀνοίγμα τοῦ λάκκου γίνεται γιὰ τὴν πευθισγία.

Γιὰ νὰ τηρηθῶν οἱ τύποι γίνετα καὶ διαδικασίαν. Στὴ μέση τοῦ
τετραγώνου ὠτὸ ἀξιοματικὸ ἐκάθησαν δικασταὶ κι' ἕνας ἄλλος
κοντὰ τους μ' ἕνα φύλλο χαρτί στὰ χεῖρα του γιὰ γραμματεῦς.

- Νὰ προσέλθῃ ὁ κατηγορούμενος.
Μετὰ τὴν τυπικὴ καὶ ξηρὰ αὐτὴ φράση, παραμερίζουν μερικοὶ
στρατιῶται καὶ ἔρχετα ὁ κατηγορούμενος, νέος, ψηλός, εὐγενεῖς
καὶ γλυκορόσματος. Κοντὰ σ' αὐτὸν καὶ μιὰ γυναῖκα.

Ὁ Συνταγματάρχης :

- Κατηγορούμενε, ὁμολογεῖς ὅτι...
- Ναι, τὸ ἔκλεψα τὸ μαντήλιτῃ; κι' ἔδειξε τὴ διπλανὴ του γυναῖκα.
- Σὺ Πέτρο, ἔκλεψες ! ; Καὶ ὅμως ὅλοι σ' ἐνόμιζαν τίμιον.
- Ὅυτε καὶ τὴ στιγμή πού ἔκλεβα, ἤμουν ἄτιμος. Ἐκλεψα ὄχι
γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου...

- Ἄλλά ;
- Γιὰ τὴν ὄμορφη τοῦ Ἀρένεμπεργκ.
- Ἐξηγήσου, παιδί μου· λέγει μειλίως ὁ πρόεδρος.
- Διαβάστε...

Καὶ δίνει στὸ συνταγματάρχη ἕνα γράμμα.
Ὁ πρόεδρος τὸ διαβάζει δυνατὰ :

Πέτρο μου,

Σοῦ στέλνω μὲ τὸ Γιάκομπ τὸ νεοσὺλλεκτον αὐτῆ μου τὴ γραφῆ
καὶ μιὰ μεταξωτὴ σακκούλα, πού κρυφὰ τὴν ἔκλεψα ἐπίτηδες γιὰ
σέ. Ἡ μάνα μου μὲ μαλώνει πού σ' ἀγαπᾷ τόσο πολὺ καὶ μοῦ
λέγει πὸς εἶναι μάταιη ἡ ἀγάπη μου, γιατί σάν καὶ νὰ τῆς λῆθ
μέσα τῆς πὸς σὺ δὲν θά ξαναγυρίσης. Ἀλήθεια δὲν θά ξαναρθῆς ;
Ἄλλῃ κι' αὐτὸ ἂν γείνη, δὲν θά πάρω ἐγὼ νὰ σ' ἀγαπᾷ πάντα, γιατί
ἐγὼ σοῦ ἔδωκα τὸ λόγο μου τὴν ἡμέρα τοῦ χοροῦ σ' Ἀρένε-
μπεργκ μας, τότε πού μοῦ βόηκες τὸ χαμένο μου μαντήλι. Φχαρι-
στιεῖμαι ὑπερβολὴ ἂ καὶ περηφανεύομαι πού σ' ἀγαποῦν οἱ ἀνώτε-
ροὶ σου καὶ οἱ ἄλλοι στρατιῶτες. Τελείωσε γλήγορα τὰς δύο χρό-
νους πού ἔχεις ἀκόμη ἐν καθῆς σ' ὅτο στρατὸ, γιὰ νὰ
παντρευτοῦμε. Ἐχε πάντα μεγάλη γειά. Ἡ ἀγαπητὴ
σου Μ α ρ ί α.

Ἐστ' ὄργαρον : Ἄν μπορέσης, στείλε μου καὶ
ἀπ' αὐτοῦ, ὄχι γιὰ νὰ μὴ σὲ λησμονήσω, ἀλλὰ γιὰ νὰ
τὸ φορῶ πίντα. Ὅταν θά μοῦ στείλῃς αὐτὸ τὸ κατὶ,
φίλησέ το κίπου στὴ μιὰ γωνίτσα του κι' ἐγὼ μόλις
τὸ λάβω εἶμαι βέβαιη πὸς θά βρῶ ἀμέσως τὸ τόπο
πού ἀκούμησες τὰ χεῖλή σου.

Καὶ συνεπλήρωσεν ὁ Πέτρος :— Χθὲς μοῦ ἔδωκεν
ὁ Γιάκομπ τὴ σακκούλα καὶ τὸ γράμμα. Ἐκλαψα
γιὰ δύο ἡμέρας. Γιὰ τὸ γράμμα καὶ πού δὲν εἶχα οὔτε
μιὰ πεντάρα μὲ τῆς ἀγοράσῃ κατὶ. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν
ἐκοιμήθηκα, ἀπὸ τὴ σκέπη εἰς θανάτῳ γιὰ νὰ τῆς στείλω.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ <ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ> ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ
Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Ἄγιοι κλέφτουνε γιὰ χρεῖα· κι' ἐκεῖνοι δὲν εἶνε ἀληθινοὶ κλέ-
φτες. Ὁ ἀληθινὸς κλέφτης κλέφτει σπρωγμένους ἀπὸ τὴ φύση του,
καὶ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ φύση του.

- Ὁ κλέφτης, λέει ἡ παροιμία, κλέφτει τὴ σκούφια του. Καὶ
ἐννοεῖ νὰ καταδείξῃ τὸ πάθος.

Παρεχτός τοῦ φυσικοῦ τούτου κλέφτη, εἶνε κι' ἐκεῖνος
ὅπου κ' ἄντὰ τέτοιος ἔξ αἰτίας ἄλλων ἐλαττωμάτων ἄ-
σπειας, ὀκνηρίας, χαρτοπαιγνίου, καὶ λοιπὰ τέτοια. Τοῦ-
τος βέβαια θά ἔπαυε νὰ εἶνε κλέφτης, ἂν ἔπαυε εἰς αὐ-
τὸν τὸ ἐλάττωμα πού τὸν ἐσπρωξε στὴν κλεψία.

Ὁ φυσικὸς ὅμως κλέφτης σέφεται αἰωνίως πάντοτε
ἀπὸ τὴ φυσικὴ του κλίσση στὴν κλεψία, ὡς ὁ μέθυστος
σέφεται ἀπὸ τὴ φυσικὴ του κλίσση στὴ μέθη, ὁ χαρτο-
παίχτης εἰς τὸ παιγνίδι κτλ. Πόσχει δὲ στὴν παρουσία τοῦ πράγ-
ματος, ἔνα εἶδος μαγνητισμοῦ, σάν ἐκεῖνον τῆς καλαμίτας, εἰς τὴν
παραουσίαν τοῦ σιδήρου.

Ἄν τοῦ γνώστου σου κλέφτη τοῦ ἐμπιστευθῆς τὰ κλειδιά σου,
κι' ἔπειτα τὸν ἐμνήσῃς διὰ κλεψία, ἐγὼ καταδικάζω στὴν ἴδια
ποινήν κι' ἐσὲ κι' ἐκεῖνον· ἐπειδὴ ἐσὺ τόνε βλάπεις νὰ σὲ κλέψῃ.

Ὁ κλέφτης εἶνε ἐνήμερος εἰς τὰ πράγματά σου ὅσα ὀρεγεται.
Ζεῦρε πού τὰ ἔχεις, πὸς τὰ ἔχεις καὶ ποῖος ὁ καλύτερος τρόπος
αὐτὸ καταλληλότερη ὥρα γιὰ νὰ τὰ σηκώσῃ. «Ὁ κλέφτης φυλάει
τὸν ὀχοῦρή».

Κλέφτης ὅπου ἐπιχειρεῖ κι' ἐκτελεῖ μ' ἐπιτηδειότητα καὶ μ'
ἐπιτυχία μιὰ καλοσχεδιασμένη κλεψία ὁμοιάζει μὲ στρατηγόν
ὅπου σχεδιάζει κι' ἐκτελεῖ ἐκπαγλὴ μάχη.

Ἡ ἀλεπαλλήλης ὑποτροπές του, καὶ κατηγορίες του, καὶ φυλά-
κισές του, καὶ κατασχόν του, καὶ ἡ ἐπακόλουθη πρὸς αὐτὸν δυσ-
πιστία δὲν ἔχουν δύναμιν ἀπάνου του τόσην, ὥστε νὰ τὸν ἀποτρέ-
ψουν ἀπὸ τὸ πάθος του.

Τὸ πάθος τῆς κλεψίας ἔχει θέλγητρα διὰ τὸν κλέφτη ἀνεξαρτή-
τως τῆς ὀφειλείας. Ἴσως νὰ μὴν ἔλεγα μιὰ μεγάλη ἀτοπία, ἂν ἔλεγα
ὅτι ἡ ὀφείλεια παρουσιά'εται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ κλέφτη
ὡς πρόφασιν καὶ ὁ κλέφτης αὐτός ὁ ἴδιος ν' ἀπατάται νομιζοντας
ὅτι κλέφτει διὰ νὰ ὀφελῆθῃ· ἐνὸς τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι κλέφτει διὰ νὰ
εὐχαριστήσῃ τὴν ἀκράτητὴν κλίσση του. Πραγματικῶς συχνὰ ὁ κλέφτης
κλέφτει πράγματα ὅλους ἀνώφελα εἰς αὐτὸν. † Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Τὸ ποῖο βρῆκα στὸ παράθυρο τῆς γυναικὸς αὐτῆς αὐτὸ τὸ γαλάζιο
μαντήλι, ἀπλωμένο γιὰ νὰ στεγνώσῃ. Οὔτε πού ἤξερα, οὔτε καὶ
ἤθελα νὰ μᾶθο πὸς εἶναι οἰκογενειακὸ τῆς γεμηλίου. Ἐμοιάζε μ'
ἐκεῖνο πού βρῆκα τῆς Μαρίας μου σ' ὁ χοροστάσι τοῦ Ἀρένεμπεργκ.
Ἐγε καὶ τῆς ἴδιας ἀσπρῆς γραμμῆς. Μὰ τελείως ὁμοιο. Τὸ ἄρταξο
καὶ τὸ ἔκρυψα στὴν τσέπη μου. Μετάνοιωσα γιὰ μιὰ στιγμή, μὰ δὲν
ἐπρόφρασα νὰ ἀποδείξω τὴ μετάνοιά μου, καὶ αὐτὴ ἔπρεξε τὸ κα-
τόπι μου. Μὲ συνέλαβαν. Τώρα ξέρω πὸς οἱ Γερμανικοὶ Κανονι-
σμοὶ ἐπιβάλλουν νὰ τουφεκιστῶ. Τουφεκισατέ με, ἀλλὰ μὴ μὲ κα-
ταφρονήσετε !.

Δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο.
Οἱ στρατοδίκαι συνεκινήθησαν, ἀλλὰ καὶ τὸν κατεδίκαναν
παμψηφεῖ.

Ὁ Πέτρος ἀκούει ἀτάραχος τὴν καταδίκη του.
Πλησιάζει στὸ λογαγὸ του.

- Κύριε λοχαγέ μου, δώστε μου τέσσερα φράγκα.
- Εὐχαρίστω.

Ὁ Πέτρος παίρνει τὰ τέσσερα φράγκα. Πλησιάζει στὴ γυναῖκα :

- Κυρία· πάρε αὐτὰ· δὲν ξέρω ἂν τὸ μαντήλι σου ἀξίζει πιὸ
πολλὰ· ἀλλὰ, κι' ἂν ἀξίξῃ, τὸ πληρώνω πολὺ ἀκριβὰ, ὥστε, χωρὶς
νὰ ζημιωθῆς, ἔμπορεῖς νὰ μοῦ χαρίσης τὸ ὑπόλοιπο.

Πῆρε τὸ μαντήλι, τὸ ἐφίλησε, τὸ ἔδωκε στὸ λογαγὸ του καὶ τοῦλέγει:

- Κύριε λοχαγέ μου· θά πᾶς καμμιά μέρα στὰ μέρη μας· πῆ-
γαινε στὸ Ἀρένεμπεργκ. Κοντὰ στῆς μηλιές εἶναι τὸ σπίτι τῆς Μα-
ρίας· βρέστην καὶ δὸς τῆς τὸ μαντήλι αὐτὸ, ἀλλὰ νὰ μὴ τῆς πῆς καὶ
πόσο τ' ἀγόρασα.

Σὲ λίγο τὸν ἐτουφεκίσαν.
Τὸν πῆραν ἡ σφαῖρες κατάκαρδα κι' ἔπεσε σάν ἄντρας !.

Μετὰφρ. Ν. ΔΕΙΒΑΔΑ, καθηγητοῦ

